

betingelse, man maatte stille for enhver Kreditforening, nemlig: en betryggende Pantestikkerhed, savnedes efter min Formening her, og jeg søgte endvidere at bevise, at denne aldeles uundværlige Betingelse for en Kreditforening efter min Formening ikke paa nogen Maade vilde kunne staffles til Veje i den her foreslaaede Kreditforening, medmindre den ganske skulde tabe sin raison d'être, det vil sige, idet man forandrede Lovforslaget paa en saa indgribende Maade, at Pant i industrielle Gjendomme blev lige saa godt og betryggende som i almindelige Købstads- og Landejendomme, hvorved selvfølgelig denne ny Forening vilde blive aldeles overflødig. Man stod derfor her, mente jeg, over for de to Alternativer, enten at maatte oprette en Forening, som manglede den aldeles nødvendige Betingelse for en saadan, nemlig betryggende Pantestikkerhed, eller man maatte foretage saadanne Forandringer i den, at den saa godt som i intet adskilte sig fra de allerede tidligere værende og sikkert tilstrækkelig talrige Kreditforeninger. Jeg tillod mig at forudsætte, at man næppe vilde vælge det sidste Alternativ og derved overhovedet gøre Foreningen meningsløs, men jeg søgte samtidig at paa-vise, hvilke store Farer det vilde frembyde, hvis man valgte det første Alternativ, Farer, ikke blot for Medlemmer af Kreditforeningen, men tillige for Obligationsejerne; Farer, som derigennem vilde ramme vel hele Samfundet, ligesom jeg samtidig rent antydningssvis berørte det Punkt, at Rigsdagen paa en Maade vilde binde sin Handlefrihed over for Behandlingen af fremtidige Toldspørgsmaal, naar dette Lovforslag gik igen. Af disse Grunde var jeg en bestemt Modstander af Foreningen, hvilket jeg yderligere søgte den Gang at paavise, og hvoraf dette kun er et kort Resumé. Jeg havde, medens jeg talte, og det er noget, jeg tror ikke er ganske usædvanligt for en Taler, en vis Følelse af, at jeg den Gang stod i Klappert til den Stemning, der var den overvejende i dette Ting, en Følelse, der blev til Bished, da senere den 7de Lands-tingsmand for 1ste Kredts (Knudsen), der tillige er Medlem af Udvalget, det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts (Th. Nielsen) og den ærede 3dje Landstingsmand for 1ste Kredts (Jussing), der ogsaa er Medlem af Udvalget, i længere Udviklinger i alt væsentligt sluttede sig til mine Udtalelser, en Bished, der ikke fik mindre styrke ved jaavel mundtlig som skriftlig Tilslutning fra et Par Medlemmer, der tidligere havde deltaget i denne Sags Behandling i Udvalget og ogsaa nu have deltaget i samme Gerning. Det

var visstelig derfor ikke uden Tøje, at jeg troede at gaa ind i et Udvalg, med hvis alt overvejende Flertal jeg delte Anskuelse, men som Figura udviser, staar jeg nu ene, ganske ene i denne Sag. Jeg skal afholde mig fra indiskret at fremdrage nogen som helst af Udvalgets Forhandlinger, ej heller skal jeg med et Ord blot saa meget som antyde, at mine Kolleger og tidligere Meningsfæller skulde have savnet gode Grunde til at forlade mig. Tværtimod, jeg er fuldt overbevist om, at de have haft saadanne, kun har jeg ikke formaaet at tilegne mig dem. Det kan være min Fejl, og jeg indrømmer endog, at der er en vis ydre Sandsynlighed derfor, i alt Fald efter Ordet, at de mange al Tid have Ret og den ene Uret. Det har naturligvis i en vis Forstand ikke været mig behageligt at indtage denne Stilling, det har heller ikke manglet mig paa god Vilje til at lade mig overbevise, thi det maa jeg indrømme, at jeg finder det ikke videre lysteligt at spille den standhaftige Tinsoldats Rolle. Men paa den anden Side, naar man en Gang har en fast og, som man tror, velbegrunder Overbevisning, og naar man uden at se tilhøre eller tilvænne agter at følge denne Overbevisning i tykt og tyndt, maa man ogsaa være forberedt paa at tage Følgerne, og jeg haaber med tilbørlig Sindsro at skulle bære de formentlige Nederlag, som min isolerede Stilling upaatvilelig vil berede mig, thi jeg kan jo fornuftigvis ikke antage, at der ikke ogsaa her i Tinget skulde have gjort sig et lignende Omflag i Stemning gældende som i Udvalget, kun nærer jeg det Haab, at det skal lykkes mig i alt Fald at vinde d'Her.s sympatetiske Forstaaelse af min Fastholden ved det gamle Standpunkt, selv om denne Forstaaelse, kun giver sig et rent platonisk Udslag. Hermed skal jeg tillade mig, uden at indlade mig paa en Gentagelse af mine Udtalelser i Betænkningen, til hvilke jeg tillader mig at henvise, at gaa over til enkeltvis at gennemgaa Vædringsforslagene, idet jeg der igennem ad indirekte Vej vil saa tilstrækkelig Lejlighed til at fremdrage forskellige Punkter, som ellers kun vilde blive en unødig og for ærede Medlemmer trættende Gentagelse.

Det første af Flertallet under Nr. 1 stillede Vædringsforslag falder efter min Mening i to bestemte Dele. Den første er en rent sproglig formel Vædring, den anden har Realitetsbetydning. Hvad den sidste, den reelle Vædring angaar, da slutter jeg mig til den og har ikke noget imod den, hvorimod jeg finder adskilligt at indvende mod den første, hvad jeg senere skal komme til. Men da det er saa, at jeg vil stemme